

DigiUralla-podcast: Tue ryhmää onnistumaan

Intro ja esittely: Tämä podcast on tuotettu osana Digiura-hanketta, jonka tavoitteena on kehittää opiskelijoiden työelämässä tarvittavia geneerisiä taitoja, erityisesti liittyen digitaaliseen osaamiseen ja vuorovaikutusosaamiseen. Hankkeen tavoitteena on myös parantaa korkeakoulujen opettajien ja ohjaushenkilökunnan vuorovaikutustaitoja sekä tuoda työelämlähtöistä osaamista pysyväksi osaksi korkeakouluopetusta ja ohjausta. Hankkeen toteuttajina ovat Lapin ammattikorkeakoulu ja Lapin yliopisto.

Elina Kreuz [00.00.45]: Tässä podcastissa puhutaan ryhmän vuorovaikutuksen tukemisesta ja myös psykologisesta turvallisuudesta. Vieraana meillä on vuorovaikutuksen asiantuntija, viestinnän tutkija Ira Virtanen. Moi Ira!

Ira Virtanen [00.00:57]: Moikka!

Elina Kreuz [00.00.58]: Yhteistyön tekeminen, ryhmässä toimiminen ja ryhmätyöt herättävät tunteita ja ne jakavat myös opiskelijoiden mielipiteitä. Ryhmätyöskentelyä hyödynnetään kuitenkin opetuksessa paljon. Miksi näin tehdään ja miksi ryhmätöiden teettäminen on perusteltua?

Ira Virtanen [00.01.19]: Ryhmässä on voimaa. Parhaimmillaan ryhmätyöt ja ryhmäkeskustelut edistävät opiskelijoiden oppimista. Siinä tulee myös näkyväksi se, miten on itse ymmärtänyt jonkun käsiteltävän asian. Siihen saa tukea myös muilta. Voidaan esimerkiksi havahtua siihen, että tarvitaan jotain lisätietoa. Tai voidaan koetella sitä, millä tavalla sanottaa se jo opittu, jota toiset voi täydentää ja jakaa omaa ymmärrystään. Sitä kautta saa myös vahvistusta sille, että jos siihen opiskeltavaan asiaan liittyy vaikka joku arvioitava tehtävä, niin että on oikealla tiellä, oikealla suunnalla sen ymmärryksen kanssa.

Opettajan näkökulmasta toki ryhmätyöt mahdollistavat sen, jos on kyse vaikka oikein suuresta ryhmästä, esimerkiksi luento-opetuksessa. Se mahdollistaa sen, että pienryhmissä opiskelijat voi saada kuitenkin kurssin aikana jatkuvaa palautetta näistä keskusteluista, mikä ei ole välttämättä mahdollista esimerkiksi sadan hengen luentoryhmässä. Että opiskelija saisi henkilökohtaista palautetta opettajalta. Näin varmistetaan se, että jokainen tulee sillä tavalla huomioiduksi, on päässyt ääneen tuottamaan sitä omaa oppimistaan myös siinä yhdessä vuorovaikutuksessa toisten kanssa.

Elina Kreuz [00.02.33]: Sanotaan myös, että ryhmätöitä ei opi pelkästään ryhmätyötä tekemällä. Mitä ajatuksia sinulla herää tästä?

Ira Virtanen [00.02.43]: Se on ihan totta. Ryhmässä työskenteleminen ei ole mitään automaatiota tai helppoa siitä syystä, että erilaiset ihmiset tulee juuri erimääräisellä tiedolla siihen ryhmään, erilaisilla motivaatioilla, ihan päiväkohtaisella jaksamisella myös. On äärimmäisen tärkeää, että näihin ryhmiin, niiden työskentelyyn ohjeistetaan kirukkaasti. Annetaan selkeät säännöt, pelisäännöt, mutta myöskin selkeästi ilmaistaan se, että mitä ryhmältä odotetaan. Kuinka paljon on aikaa ryhmätyön tekemiseen ja millä tavalla sitten mahdollisia tuloksia ja tuotoksia käsitellään. En voi alleviivata riittävästi sitä tärkeyttä, että tämä selkeys ryhmän tehtävän annossa on kirkas, mutta myös se, että ryhmälle on annettu riittävästi aikaa tutustua myös toisiinsa. Ei ainoastaan se, että me saadaan jokin tehtävä aikaiseksi, vaan se, että siinä ryhmässä täytyy olla myös turvallinen olo tuoda niitä omia näkemyksiä esille ja myöskin sanoa ääneen sitä, mitä ei tiedä. Koska jos ajatellaan, niin kuin äsken puhuttiin, että yksi ryhmätyöskentelyn hyöty on se, että opitaan lisää ja ymmärretään syvemmin. Silloin oppiminenhan tapahtuu siinä epämurkavuusalueella siitä, että ei tiedä. Jos tuntuu, että ryhmässä ei ole tällaista mahdollisuutta, ei ole turvallista tuoda esiin eriäviä näkemyksiä tai omaa

tietämättömyyttään, niin silloin ryhmästä ei opi sitä, mikä ryhmän tavoite opettajalla esimerkiksi pedagogisesti monesti on.

Elina Kreuz [00.04.12]: Mainitsit tuossa nyt turvallisuuden ja turvallisen ilmapiirin. Tänä päivänä puhutaan paljon psykologisesta turvallisuudesta. Mitä sä ajattelet, mitä se psykologinen turvallisuus tarkoittaa?

Ira Virtanen [00.04.27]: Se tarkoittaa nimenomaan sitä, että yhdessä meillä, ei ainoastaan se, että minulla yksilönä olisi turvallinen ja rohkea olo ilmaista mielipiteitäni tässä porukassa, vaan se, että meillä kokonaisuutena, on se kokoonpano sitten 20 tai 50 tai 100 henkeä, on sellainen olo, että täällä kaikkien näkemyksiä kunnioitetaan, arvostetaan ja ne on tervetulleita. Eli se on sen ryhmän käsitys ja tunne siitä, että he voi ilmaista itseä vapaasti, eivätkä tule arvostelluksi, vaan heitä arvostetaan siinä, että he uskaltavat myöskin tuoda siihen yhteiseen ajatteluun oman panoksensa. Ja tähän on yliopistossa äärimmäisen tärkeää, että me rakennetaan aina olemassa olevan tiedon päälle sitä hyödyntäen uutta tietoa. Ja vaan silloin, kun me uskalletaan koetella sitä tietämystä, niin me voidaan jossakin vaiheessa päästä lähemmäs totuutta.

Elina Kreuz [00.05.20]: Hyvin määrittelit tuossa sen, mitä hyötyjä tästä psykologisesta turvallisuudesta meille on. Mutta opettajan näkökulmasta, millä tavalla sä ajattelet, että sitä psykologista turvallisuuden tunnetta ryhmässä luodaan?

Ira Virtanen [00.05.35]: No tähän kaikki päätty viestintään. Jos ajatellaan, että se psykologinen turvallisuus olisi jotakin, jota siinä ryhmässä on, niin se on tehty viestinnän keinoin. Luottamuskaan ei ole vain tunne, vaan se on tunne, mikä on syntynyt siitä tavasta, jolla on tullut kuulluksi esimerkiksi. Ja voi luottaa siihen, että jos opettaja on esimerkiksi sanonut jotakin, vaikka arviointiin liittyvää tai luvannut, että me tulemme käyttämään aikaa ryhmäytymiseen. Ja sitten kun näin tapahtuu, niin se synnyttää luottamusta siihen, että opettajalla on opiskelijoille riittävästi aikaa. Opettaja arvostaa niitä vuorovaikutussuhteita, jotka syntyy siellä kurssilla ja että niissä on sitten turvallista kertoa asioista ja tehdä yhdessä töitä. Juurikin tämä kuulluksi tuleminen eli kuunteleminenhan tarkoittaa sitä, että ihminen ei ainoastaan pyri tulkitsemaan ja ymmärtämään sitä, mitä muut ihmiset sanoo, mutta myöskin tarkkailee sitä, miten ihmiset vastaanottaa sen, mitä sanotaan. Minkälaisia tunteita se herättää ja miten niihin sitten reagoidaan eli myöskin se käyttäytymisen taso.

Palataanko asiaan, saanko palautetta siitä, miten toimin ja millaista palautetta saan silloin, kun esimerkiksi tuon omia näkemyksiäni esille. Nämä rakentavat sitä psykologista turvallisuutta ryhmään viestinnän keinoin. Myöskin jos ajatellaan, viittasin jo aikaisemmin siihen selkeyteen, erilaisista ohjeista, käytännöistä, deadlineista ja näistä pidetään kiinni. Tai ehdotontahan ei ole, että pidetään välttämättä kiinni, asiathan voi muuttua kurssin aikana. Se tapa, jolla opettaja käsittelee muutoksia ja kunnioittaa sitä epävarmuutta, joka voi aiheutua muutoksesta, se tekee myös näkyväksi sen, että se on inhimillistä erehtyä esimerkiksi. Tämä kaikki on mallintamista opiskelijoille siitä, miten suhtautua erehdyksiin ja virheisiin. Kukaan meistä ei ole erehtymätön, se on inhimillistä ja tarpeellistakin. Juuri se ajatus siitä, että opettaja pystyy omalla esimerkillään, esimerkiksi anteeksi pyytämällä jotakin sekoilua. Nostan heti käden pystyyn, että välillä voi olla, että muistitikku on jäänyt kotiin enkä ole tallentanut PowerPoint-esitystä sähköpostiin. Sitten joudutaan mukauttamaan ja tekemään jotakin sellaista, joka on yllätyksellistä eikä ehkä ole ollut siinä kurssiohjelmassa.

Se, että asettuu myös itse katsottavaksi ja kuunneltavaksi ja ottaa vastaan sen palautteen siitä, että tämä aiheuttaa epävarmuutta, ja on suorassa vuorovaikutuksessa opiskelijoiden kanssa, niin tämä synnyttää sitä luottamusta. Ja myöskin vahvistaa sitä saatavilla olevuuden tunnetta opiskelijoille,

että opettaja on myöskin samanlainen kuin me siinä omassa tietovarannossaan ja tietämättömyydessään omalta osin. Yhdessä neuvotellen me voidaan luoda tämän kurssin käytäntöä ja se tuntuu turvalliselta.

Elina Kreuz [00.08.27]: Puhuit saatavilla olemisesta. Kerro siitä vähän lisää.

Ira Virtanen [00.08.32]: No olen itse tutkinut aikaisemmassa elämässäni supportiivista viestintää, eli tukea antavaa viestintää. Olen siitä väitellyt ja tutkinut sitä sitten myöskin erilaisissa vuorovaikutussuhteissa. Ja me tiedetään, että sosiaalisella tuella, eli se tapa, jolla me viestitään esimerkiksi juurikin kuuntelemista, myötätuntoa, lohtua, kannustusta, rohkaisua, myönteistä palautetta, nämä vaikuttavat ihmisen ei ainoastaan henkiseen hyvinvointiin, mutta ihan fyysiseen terveyteen menemättä hyvin syvällisesti tähän tematiikkaan. Haluan alleviivata kuitenkin sitä, että tutkimuksissa on havaittu, että nimenomaan saatavilla olevuus on se, joka vahvistaa ihmisen minäpystyvyyden kokemusta. Ja tuntuu joskus jopa vahvemmin tukea antavalta kuin se, että olisi saanut tukea, että olisi tarvinnut tukea ja siihen saanut tukea. Mutta se ajatus siitä, että opettaja on tavoitettavissa, on selkeästi ilmastu, että mistä minut tavoittaa, mihin aikaan, miten minuun voi olla yhteydessä, jos on erilaisia tapoja olla yhteydessä esimerkiksi kurssin aikaan, jos puhutaan virtuaalimaailmasta, teknologian välitteisestä vuorovaikutuksesta, kun pidetään taukoja, onko opettaja siellä läsnä, voiko esimerkiksi laittaa henkilökohtaista chattia tai voidaanko sopia tapaaminen fyysisesti kampuksella, minkälaisissa kysymyksissä on ok olla tavoitettavissa.

Näitä me pidetään usein opettajana itsestään selvänä. Totta kai minuun voi olla yhteydessä, mutta sen ääneen sanottaminen on äärimmäisen tärkeää, koska se antaa opiskelijalle luvan olla pienissäkin asioissa yhteydessä, jos on hämmennyksen aiheita tai jännittää. Niitä ei välttämättä halua sanoa siinä kaikkien kuullen ääneen. Se on hyvin luonnollista ja ymmärrettävää. Mahdollisuus siihen, että kaikista voi keskustella, usein kannattelee opiskelijaa jo eteenpäin, ilman että hänellä on välttämättä henkilökohtaisesti tarve, että otan yhteyttä, mikä sekin on täysin ja enemmänkin kuin ok.

Elina Kreuz [00.10.34]: Tietysti opettajan näkökulmasta ajattelee, että on tärkeää luoda ne pelisäännöt myös opettajaa ajatellen. Aina ei voi olla saatavilla jokaiseen vuorokauden aikaan. Ei tarvitse vastata viesteihin. Se on molemmin puolin tärkeä asia sopia.

Ira Virtanen [00.10.50]: Äärimmäisen tärkeää ja juurikin tämä edelleen mallintamisen näkökulmasta, että kun ajatellaan ihmisten työmäärää sekä opiskelijoiden että opettajien ja hallinto henkilökunnan työmäärää, niin rajojen asettaminen on myös hirvittävän tärkeä esimerkki oman jaksamisen näkökulmasta. Opiskelijoilla on monenlaisia paineita yhteiskunnassa tähän maailman aikaan ja se, että me opettajina myöskin lempeästi asetetaan omia rajoja jaksamiselle, antaa myöskin luvan opiskelijoille asettaa itse itselleen vaatimustason rajoituksia siinä mielessä, että mikä riittää ja milloin on hyvä pitää taukoja ja levätä ja palautua, koska se mahdollistaa oppimisen.

Elina Kreuz [00.11.35]: Sä mainitsit, Ira, tuossa jo tuon virtuaalimaailman. Minkälaisia erityispiirteitä sä näet etävuorovaikutuksessa ja miten ryhmän vuorovaikutusta voi erityisesti etänä tukea?

Ira Virtanen [00.11.49]: Kiinnostava tutkimus julkaistiin vuonna 2023 yliopisto-opiskelijoiden näkemyksistä etäopiskeluryhmätilanteista. Tutkimuksen ovat tehneet vuorovaikutuksen tutkijat Tessa Horila ja Mitra Raappana ja uskon, että niistä näkemyksistä on paljon hyötyä. He tarkastelivat etäopetuksen ryhmätilanteita ja ovat siinä keränneet myöskin opiskelijoiden näkemyksiä pandemia-ajalta etävuorovaikutukseen siirryttäessä opetuksessa. Opiskelijoilla voi syntyä jopa pelon, ahdistuksen ja jännityksen kokemuksia siitä, että heillä ei ole tietoa, miten jossakin tietyssä opetustilanteessa se osallistuminen heiltä edellytetään. Esimerkiksi jos ajatellaan, että aamupäivällä

on osallistunut johonkin suureenluentotilaisuuteen, jossa on jopa kannustettu siihen, että kameroita ei pidetä päällä, jotta yhteys pelaa hyvin. Sitten voi olla, että iltapäivän pienemmässä ryhmätapaamisessa toisella kurssilla opettaja sanookin, että kaikki kamerat päälle. Juuri tämä yllättävä siirtyminen siitä kuuntelemisesta, puhumiseen ja osallistumiseen voi aiheuttaa ahdistusta, jos siihen ei ole varautunut.

Ajattelen, että opetusta jo suunniteltaessa olisi tosi tärkeä viestiä jo tervetuloviestin yhteydessä, että opiskelijat tietää, minkälaisia käytäntöjä kurssilla edellytetään. Koska ei opiskelijat suhtaudu kielteisesti lähtökohtaisesti siihen, että täytyy osallistua kamerat päällä. On hyvin ymmärrettävää itsekkin, kun ajattelen työelämän kokoustilanteita, että jos ei tukka ole mintissä, niin tuntuhan se vähän hämmäntävältä, jos se täytyy laittaa päälle, jos ei siihen ole varautunut. Toki kuitenkin lähtökohtaisesti olisi hyvä ymmärtää keskinäisestä vuorovaikutuksesta se, että silloin kun emme näe toisiamme, niin silloin jää valtava arsenaali siitä viestinnästä pois. Eli nonverbaalinen viestintä, sanaton viestintä, josta luemme ihmisten asenteita, motivaatiota, tunnetta ja orientoitumista toiseen. Ja tämänkin ääneen sanottaminen opiskelijoille, silloin kun joku saattaa ihmetellä, että miksi tällä kurssilla kameroita halutaan pitää päällä, kun ihan hyvinhän se sujuu auditiivisestikin, eli äänenmukaisesti esimerkiksi.

Kaiken tämän ääneen sanottaminen synnyttää myöskin luottamusta siihen, että opettajalla on sellaiset tavoitteet, että me kaikki halutaan oppia mahdollisimman hyvin. Silloin myöskin ryhmätyöt, joita teetetään mahdollisissa breakout roomeissa, eli pienryhmähuoneissa näissä virtuaalialustojen mahdollisuuksissa niitä hyödyntäen, niin silloin myöskin se käytäntö tulee siellä paremmin perustelluksi. Silloin kun opiskelijat jaetaan pienryhmiin vuorovaikutusteknologiaa käyttäen, niin myöskin se käytäntö siirtyy sinne, että ihmiset pitäisi siellä myös kameroita päällä.

Ira Virtanen [00.14.30]: Vuorovaikutuksessa on aina läsnä sekä tehtävä- että suhdetaso, jos ajatellaan opiskeluvuorovaikutustilannetta. Täytyy sanoa, että ehkä vähän liian usein me opettajat kiinnitetään huomiota vaan siihen tehtävätasoon. Suosittaisinkin, kun ajatellaan on se sitten lähiopetusta tai etäopetusta tai hybridiopetusta, suosittelisin opettajaa ensin laittamaan ryhmät tutustumaan toisiinsa opetuksen sisällä pienryhmätilanteessa ja antamaan tämän funktion myöskin ääneen lausuttuna. Tulemme tekemään tänään erilaisia tehtäviä ja niitä on esimerkiksi kolme tämän tapaamiskerran aikana. Ensimmäinen tehtävä on meille tutustua toinen toisimme. Tälle tehtävälle on kymmenen minuuttia aikaa ja tulen lähettämään teidät breakout roomiin eli pienryhmätilanteeseen, jossa teitä on yhteensä neljä. Osa ryhmistä on kolmen hengen ryhmiä, mutta pääosin neljän hengen ryhmiä. Teidän tehtävänä on kymmenen minuutin ajan tutustua toisiinsa ja se aloittaa jolla on kaikista vaaleimmat vaatteet tänään päällä. Seuratkaa kelloa niin, että jokaiselle jää aikaa kertoa oma nimensä ja oma tieteenalansa ja jos teillä jää aikaa, niin vaihtakaa kuulumisia tästä keväästä.

Silloin kun tehtävänanto on annettu selkeästi ja opiskelijat vetäytyvät pienryhmiin vuorovaikutusteknologisesti, niin silloin heillä on lupa siihen, että he voivat fokusoitua täysin toinen toisiinsa. Se on myös se ympäristö, se tila. He rakentavat virtuaalisen tilan kuuntelulle, jossa niitä myöhempiä kahta tehtävää, jotka opettaja mainitsi, että siinä tapaamisessa toteutetaan. Siihen kuunteluun, siihen suhteeseen, se vuorovaikutussuhde, joka siinä tutustuessa syntyy, niin siinä se tehtävä pystytään tekemään. Silloin myös se tehtävä jouhevoituu, nopeutuu, tehostuu ja sinne syntyy myös mahdollisuuksia olla eri mieltä, jolloin se erimielisyys ei henkilöidy, vaan liittyy siihen tehtävään.

Elina Kreus [00.16.42]: Vaikka me ollaan tässä podcast-jaksossa käsitelty ryhmän vuorovaikutuksen tukemista nimenomaan ajatellen, että tuetaan opiskelijoiden ryhmässä työskentelyä, niin tänä

päivänä hyödynnetään paljon myös yhteisopettajuutta ja opintojaksolla voi olla monia opettajia. Minkälaisia mahdollisuuksia näet tässä?

Ira Virtanen [00.17.02]: Vuorovaikutuksen tutkijana sanoisin, että tähän on mahtava mahdollisuus myöskin osoittaa opiskelijoille, millä tavalla voidaan käydä kriittistä keskustelua. Miten voidaan täydentää toinen toistemme sanomista ajattelua, ajatella ääneen, eli miten tärkeää on koetella niitä näkemyksiä myöskin niin, että me editoidaan niitä omia ajatuksia ei ainoastaan kirjallisesti, mutta myöskin ääneen puhuttuna, se on usein hirvittävä hyvä tapa saada peilauspintaa toiseen ihmiseen. Silloin kun opiskelijat näkee, miten kaksi tieteen tekijää, opettajaa on vuorovaikutuksessa keskenään, saattavat olla erimielisiä jostakin teemasta. Toisella voi olla vankka näkemys jostakin teoriasta, joka hänen mielestään tarjoaa tähän hyvät työkaluja ja toinen voi haluta täydentää sitä jollakin vähän kilpailevalla teorialla. He opiskelijoina näkevät, millä tavalla argumentoidaan, väitetään ja perustellaan näkemyksiä ja miten voidaan olla yksimielisiä tietyistä asioista ja jättää joitakin asioita vielä avoimeksi, vaikka yhteisesti ratkaistavaksi tai pohdittavaksi.

Myöskin se, että saadaan vähän erilaisia opetustyyplejä, joka vahvistaa myös opiskelijoille sitä ajatusta siitä, että hekin omana itsenään, omana persoonallisena itsenään, tavalla, jolla he viestii ja on maailmassa, ovat ihan yhtä tehokkaita ja tarkoituksenmukaisia viestin välittäjiä siitä omasta alastaan. Kaikkien ei tarvitse nauttia olla esillä ja estraadilla silloin, kun opetetaan, puhutaan, koulutetaan, jaetaan ajatuksia, esiinnyttäen esimerkiksi. Erilaiset ihmiset, erilaiset ajattelun tavat ja rytmit ovat aivan yhtä tehokkaita, tärkeitä ja kiinnostavia. Se on yhteisopettajuudessa sellainen tekijä, mikä mahdollistuu, mutta myöskin se, jossa me voidaan nähdä, kuinka ihmiset yhdessä yhteistyön keinoin tuottaa uutta tietoa, neuvottelee käytännöistä, johon viitattiinkin tuossa jo aikaisemmin, ja myöskin osoittaa toinen toisille arvostusta vuorovaikutuksessa. Antaa mahdollisesti palautetta toinen toisille ja ehkä kiitostakin. Tämä kaikki on sellaista, mikä siirtyy myöskin ryhmän vuorovaikutukseen opiskelijoiden välisissä vuorovaikutussuhteissa.

Elina Kreuz [00.19.25]: Kuvasit, Ira, tuossa hyvin, että millä tavalla opettaja voi tukea siitä vuorovaikutusta opintojakson ja opetuksen aikana. Mitä ajattelet, millä tavalla opettaja tai mitä opettajan tulisi ottaa huomioon jo ennen opetusta tai ennen kurssin alkua?

Ira Virtanen [00.19.41]: Vaikutelmahan lähtee syntymään jo ensimmäisestä sähköpostiviestistä tai moodle-viestistä, ja juurikin tällä viestillä opettajan kannattaa kertoa niistä käytännöistä, pyrkiä siihen selkeyteen, myöskin ensimmäisellä tapaamisella, jos on kyseessä vuorovaikutusteknologia, jota hyödynnetään, niin silloin kannattaa mainita siitä, että millä tavalla sitä osallistumista kurssilla toivotaan. Itse pyrin aina myöskin kertomaan opiskelijoille, että minkä kokoinen ryhmä on esimerkiksi kyseessä. He voivat nähdä sen järjestelmästä, mutta kaikki eivät välttämättä käy sitä katsomassa. Sekin on yksi sellainen epävarmuutta vähentävä tieto, että kuinka monta meitä tulee siellä olemaan, ja jos myöskin kurssille on suunniteltu erilaisia ryhmätöitä, on ne sitten ihan vaan sitä oppimista, sen edistämiseksi, keskustelujen fasilitointia ikään kuin sen kurssin aikana tai jopa sellaisia arvioitavia tehtäviä, niin näistä on hyvä kertoa etukäteen. Ihmisillä on erilaisia kokemuksia ryhmätöistä ja voi olla, että ihan sattumalta esimerkiksi jollakin voi olla sellaisia opintojaksoja useampi päällekkäin, jossa tehdään pitkiä ja vaativiakin ryhmätöitä, jolloin on ihan ymmärrettävää, että se kuormittaa. Juurikin siitä syystä, että me ei ainoastaan tehdä opiskelijoina sitä tehtävää, vaan me myöskin hallitaan niitä vuorovaikutussuhteita, jotka on siinä ryhmässä.

Ihminenhan ei ole suhteessa siihen ryhmään, vaan siinä ryhmässä, jossa on neljä henkeä, niin hänellä on suhde jokaiseen ryhmän jäseneseen. Siellä voi olla joku tuttu ihminen jo aiemmalta kurssilta, voi käydä niin hyvä tuuri, että joku ystäväkin on ryhmässä ja sitten on itselle vieras ihminen. Sitten meidän täytyisi pystyä ymmärtämään näiden vuorovaikutussuhteiden vaikutus sen ryhmän

muodostumiseen ja siihen viestintään siinä ryhmässä. Esimerkiksi jos minä jo tunnen muut jäsenet, paitsi yhden ihmisen, niin meidän tulisi aktiivisesti meidän toisille tuttujen ihmisten omalla vuorovaikutuksella ottaa mukaan kolmatta ihmistä, joka ei vielä meistä niin paljon tiedä. Se mekaniikka, jolla me voidaan sitä läheisyyttä, tuttuutta rakentaa, on juuri se, että kerrotaan itsestämme. Osoitetaan välittömyyttä, miellyttävyyttä, joka syntyy myöskin usein siitä, mitä me kerrotaan, mutta myös miten me toinen toisille puhutaan. Välitetään lämpöä, hymyä, on se sitten verkossa tai kasvokkain. Kuunnellaan arvostavasti hänen näkemyksiään ja myös kysytään ihmisiltä kysymyksiä. Se osoittaa mielenkiintoa toista ihmistä kohtaan ja tähän kannattaa myöskin opettajan kannustaa ja sillä omalla esimerkillään myöskin kurssien aikana osoittaa.

Elina Kreuz [00.22.21]: Me aletaan tässä lähestyä jo meidän podcast-jakson loppua. Ira Virtanen, mitä sinä haluaisit, että meidän kuulijat aivan erityisesti muistaisi tästä meidän jaksosta tai mitä haluaisit vielä kiteyttää tähän loppuun?

Ira Virtanen [00.22.38]: Olen vahvasti sitä mieltä, että vuorovaikutus on arvokasta sellaisenaan. Kannattaa hyödyntää pienryhmäkeskusteluja ihan tutustumisen funktiolla. Me tiedetään, että tuttuus, se että me tunnetaan toinen toisiamme ryhmissä, synnyttää turvallisuuden tunnetta. Se myöskin vahvistaa tunnetta siitä, että keskustelut kurssilla on ollut hyödyllisiä. Se sujuvoittaa niitä keskusteluja kurssilla. Ne myöskin vahvistaa kokemusta siitä, että sillä omalla henkilökohtaisella panostuksella oli merkitystä. Se motivoi opiskelijoita ja auttaa heitä myöskin siihen, että he uskaltaa yrittää kokeilla myöskin jotain sellaista, mikä ei ole heille aiemmin tuttua.

Myöskin se verkostoitumisen funktio ja ihan hyvän mielen tuottaminen siitä, että vaihdetaan ajatuksia elämästä ylipäänsä, niin myöskin tekee vähän sallivammaksi sen ympäristön sille, että meillä on niin paljon vaatimuksia, velvollisuuksia, odotuksia, vastuita tässä elämässä. Se, että me voidaan jakaa meidän ajatuksia, arkipäiväisiäkin ajatuksia ja hymyjä, niin se keventää sitä meidän kokemusta siitä ehkä aika täyteenkin pakatuista päivistä. Kannustaisin opettajia siihen, että voidaan myöskin jutella ihan niitä näitä kurssilla. Se on osaltaan myöskin sellaista taukoa kognitiivisesti vaativista tehtävistä, joita kursseilla usein ymmärrettävästi on.

Elina Kreuz [00.24.04]: Suuri kiitos Ira tästä hetkestä. Siitä, että sain tämän hetken vuorovaikuttaa kanssasi tässä turvallisessa ilmapiirissä. Kiitos.

Ira Virtanen [00.24.16]: Kiitos paljon.

Elina Kreuz [00.24.19]: Kuuntelit juuri Digi-uralla podcastia. Kiitos kuuntelusta.

Outro [00.24.26]